

MISTÄ JA MIHIN?

Pekka Ervastin esitelmä 31.1.1932

Ikimuinainen esoteerinen viisaus ja okkultiset tiedot luovat paljon laajemman ja monipuolisemman ja yksityiskohtaisemman näköalan ihmisen kehityshistorian yli kuin konsanaan mitkään tieteelliset tai filosofiset tai muunlaiset, sanokaamme uskonnolliset teorit. Sillä tavalliset uskonnolliset ja filosofiset teorit perustuvat olettamukseen ja uskoon, tavalliset tieteelliset teorit taas havaintoihin, objektiivisiin ja tieteellisiin havaintoihin kyllä, mutta havaintoihin ja löytöihin, jotka vielä ovat vaillinaisia ja jotka päivä päivältä saattavat muuttua, kun enemmän havaintoja tehdään. Yksin nuo muinaiset okkultiset näköalat ovat minun ymmärtääkseni kaikista loogillisimmat ja luotettavimmat, sillä niitä on myöskin saatu tutkimusten perusteella, mutta ei lyhytaikaisten eikä rajoitettujen tutkimusten, vaan vuosimiljoonia kestäneiden tutkimusten kautta, havainnon nojalla.

Olemme näissä viimeisissä esitelmissä koettaneet jo vetää silmiemme eteen muutamia näkökohtia tästä ihmisen kehityspuusta, ihmiskunnan pitkästä historiasta, mutta emme ole vielä ollenkaan yksityiskohtaisesti ja suorastaan historiallisesti tarkastaneet asioita. Olemme tahtoneet saada muutamia periaatteita, muutamia periaatteita, perusteita itsellemme selviksi ennenkuin ryhdymme tarkastamaan enemmän yksityiskohtaisesti ihmiskunnan kehityshistoriaa. Nämä periaatteet muodostavat ikäänkuin taustan ihmiskunnan historialle ja sentähden ne ovat aina pidettävät mielessä. Niitä ei tule unohtaa ja vieläkin tekee mieleni muistuttaa kahdesta seikasta,

jotta sitten paremmin ymmärtäisimme sitä esitystä ihmiskunnan kehityshistoriasta, jonka salaiset tiedot antavat.

Toinen seikka on se, että tajunta, abstraktinen tajunta sinään, joka on toinen puoli ikuisesta jumaluudesta, ikuisesta elämästä, ilmetessään ilmenee aina ilmenneiden olentojen tajuntana, toisin sanoen abstraktinen tajunta semmoisenaan ei ilmene, vaan niin pian kuin tajunta ilmenee on se yksilöllisen tajunnan välityksellä. Sentähden sanotaan tästä suuresta kosmoksesta, että se on tajunnan kannalta suuri panteoni, se on ääretön joukko tajunnallisia olentoja. Salaiset tieteet ovat aina painostaneet sitä seikkaa, että me elävät olennot täällä maanpäällä, jotka sanomme itseämme ihmisiksi, eläimiksi ja kasveiksi olemme mitättömän pieni osa luonnon suuresta olentojoukosta. Koko tämä avaruus, joka tuntuu meistä aivan melkein olemattomalta tai tyhjältä, koko tämä avaruus on täpösen täynnä tajuntoja ja se merkitsee että se on täynnä eri asteilla olevia tajunnallisia olentoja, olentoja, joilla ei ole tämmöistä näkyväistä fyysillistä ruumista, vaan joiden ilmenemismuodot ovat ihan toisenlaisia ja meidän fyysilliselle silmällemme miltei käsittämättömiä. Mutta joka tapauksessa näitä olentoja on olemassa ja koko tämä maailmankaikkeus on yhtä ainoata tällaista olentojoukkoa. Näin salaiset tieteet ovat aina opettaneet ja sentähden ne ovat erikoisesti tahtoneet painostaa sitä seikkaa, ettemme saa käsittää väärin puhetta Logoksesta tai Logoksista. Kun sanotaan, että Logos eli sana oli Jumalan luona, niin sillä tarkoitetaan silloin sitä ensimmäistä ilmennyksen itua tai ilmennyksen mahdollisuutta, sitä, jota voimme myöskin nimittää Isäksi, joka piilee itse jumaluudessa, itse äärettömässä elämässä ja sitten myöskin sen ilmennystä, sen ensimmäistä ilmenemätöntä ilmennystä omassa pojassaan, jota me nimitämme kosmilliseksi Kristukseksi. Mutta sitten kun puhutaan Logoksista, niin tarkoitetaan sitä, että tämä

maailmankaikkeus, sen eri aurinkosysteemit, jotka juuri ovat jonkunlaisia Logoksen ilmennyksiä, että nämä kaikki Logokset siis maailmankaikkeudessa eivät ole samaa kuin tuo ilmenemätön kosminen Kristus eli Jumalan Poika, vaan ne ovat ikäänkuin sen Jumalan Pojan ilmennyksiä, ne ovat tuon suuren kosmisen Kristuksen, siis ensimmäisen tai toisen Logoksen ilmennyksiä. Ne aivan kuin kantavat sisässään tuota kosmistusta Kristusta. Kaikki nämä näkymättömät olennot tässä maailman avaruudessa ne kantavat sisässään kosmistusta Kristusta, mutta ne eivät ole sama kuin kosminen Kristus. Tämä meidän aurinkokuntamme Logos ei ole yksilöllinen tajunta. Sitähän usein käsitetään väärin. Voimme teosofisesta kirjallisuudesta lukea, että tämä meidän Logoksemme on tämän aurinkokuntamme personallinen Jumala, se on meidän aurinkokuntamme luoja ja personallinen Jumala. Niin voimme ymmärtää, kun luemme teosofista kirjallisuutta. Tämä perustuu pieneen väärinkäsitykseen, joka tulee oikaistuksi kun luemme H. P. B:tä. Hän teroitti Salaisessa Opissaan, että Logos ei ole yksilöllinen tajunta, vaan suunnattoman suuri joukko eläviä olentoja, äärettömän korkealle kehittyneitä, meille kuvaamattoman korkealle kehittyneitä eläviä olentoja. Ne muodostavat Logoksen meidän aurinkokunnassamme ja heidän yhteistajuntaansa voimme nimittää Logokseksi yksilöllisessä mielessä. Mutta tämä Logos ei itsessään ole mikään personallinen olento, vaan joukkotajunta, suuremman suuri joukko eläviä olentoja, jotka ovat tämän meidän aurinkokuntamme korkeampana instansina, korkeampana Luojana.

Tämä on hyvin tärkeä eikä mikään vähäpätöinen näkökohta. Se on tärkeä näkökohta sentähden, että me voimme ymmärtää mitä ihminen on. Me ymmärrämme, että ihmisetkin ovat, niinkuin me olemme koettaneet täällä selittää, suunnattoman suuri joukko henkiolentoja, monaadeja, Jumalasta syntyneitä

henkiolentoja. Me ymmärrämme, että ihmisetkin ovat samassa asemassa kuin nuo Logokset ovat olleet. Ihmisissäkin henkiolentoina on kosmillinen Kristus. Ihmisen monaadissa, meidän kaikkien monaadeissamme on kosmillinen Kristus, se suuri kosmillinen Kristus, joka on Logoksemme. Se on meissä tämä kosmillinen Kristus. Me olemme molekyylejä, atomeja kosmillisen Kristuksen ruumissa. Nämä muut olennot, Logokset, jotka ovat jumalallisia meihin verraten, jotka ovat luovia jumalia meihin verraten, ne ovat kuitenkin samassa asemassa absoluuttisen Jumalan edessä kuin me. Meidän ihmisten Jumalaa nimitetään myöskin neitseellisten henkien Jumalaksi ja kun siis ihminen valmistuu, t.s. kun ihminen kehittyy täydelliseksi, ei tämä tapahdu Logoksen avulla välittömästi, ainoastaan välillisesti. Mutta se tapahtuu kosmillisen Kristuksen avulla. Kosmillinen Kristus vie meidät Isän luo ja vie meidät täydellisiksi, niinkuin kosmillinen Kristus vie kaikki tajunnat maailman avaruudessa, niinkuin se on vienyt Logokset, Jumalatkin. Sentähden ihminen on yhtä merkillinen olento kuin Logokset taivaissa. Sentähden sanotaan siellä, täällä Salaisessa Opissa, että ihminen on korkeampi enkeleitä, ainakin, että ihminen on ensimmäinen enkeleistä tässä meidän kehitysjärjestelmässämme. Tämä on nyt yksi semmoinen näkökohta, joka on pidettävä mielessä.

Toinen näkökohta koskee aineellisuutta. Meidän täytyy käsittää, että tämä maailma, jota nimitetään fyysilliseksi maailmaksi, aineelliseksi maailmaksi, on todella ilmennyksen maailma. On toisia tasoja, korkeampia tasoja, jotka ovat ilmennyksen maailmoita, mutta tämä fyysillinen maailma on sentään kaiken ilmennyksen conditis sine quanon. Ei voi mitään uutta syntyä, jollei se ilmenny fyysillisesti, aineellisesti. Se ei saa olla paljasta ajatusta, paljasta tunnetta ja tahtoa, sen täytyy myöskin olla tahdon, tunteen ja ajatuksen kiteytymä,

jäykistynyt muoto, siis jumaluudessa piilevän taikavoiman vapaaksi päässyt muoto. Sillä jos ei olisi olemassa absoluutissa tuo taikavoima, joka tekee mahdolliseksi, että tajunta joutuu aineen kahleisiin, niin ei voisi olla mitään kehitystä. Mutta nyt tämä aineellisuus tekee kehityksen mahdolliseksi, tämä aineellisuus, joka ei ole muuta kuin taikavoimaa absoluutissa, taikavoimaa, jota kyllä Logokset hallitsevat, mutta ei hallitse tajunta, yksilöllinen tajunta, ennenkuin ovat taistelleet itsensä vapaiksi tuosta taikavoiman vallasta.

Kun me katselemme suurta manifestationia, kun me katselemme kehityksen suurta draamaa, niin me näemme, että ihminen on tässä kehityksessä keskipisteessä. Sillä ennen ihmistä on tajunta aineen vallassa, aineen hallitsema ja pakotettu tottelemaan, jos niin tahdomme sanoa, luonnon lakeja. Se merkitsee toisella kielellä, että ennen ihmistä kaikki tajuntamuodot alapuolella ihmistä, kaikki elävät olennot olivat pakotetut antamaan itsensä palvelukseen. Heidän täytyy luonnon pakosta palvella maailman kehitystä, heidän täytyy aina antaa oma elämänsä vastustamatta, pakosta. Jos me sanomme tähän, että onhan petoja ja villiä eläimiä luonnossa, jotka eivät ollenkaan alistu ilman muuta palvelemaan, jotka eivät ole yhtä tottelevaisia kuin kesyt kotieläimet, joilla on jokin ikävä himo ja tahto, jotka panevat vastaan, niin me emme tunne näiden villien petojen syntyhistoriaa. Niiden syntyhistoria on tekemisissä kehityksen kanssa. Ne ovat ihmisten jälkeläisiä ja sentähden heissä on ihmisten pahuutta, mutta ne eivät muodosta mitään todellista poikkeusta, ne muodostavat poikkeuksen, joka vahvistaa säännön. Ne eivät ole luonnosta syntynyt kehitysjärjestelmä. Ihminen on se olento, joka on siinä kohdassa kehityksessä, että hänen tulee valita, tahtooko hän palvella vapaaehtoisesti tai tahtooko hän vastustaa. Hän ei voisi tulla persoonalliseksi ja itsenäiseksi olennoksi ellei hän

panisi vastaan, ellei hän saisi tehdä myös paha. Hän tahtoo itse määrätä ja hänellä on omat mielikuvansa vapaudesta. Hänen kehitykselleen tämä on välttämätöntä, mutta lopulta hän oppii, lopulta hänen järkensä tulee valaistuksi ja hän huomaa, ettei saa olla hengen lakia vastaan. Hengen laki on se, että palvelee vapaaehtoisesti, antaa henkensä vapaaehtoisesti, rakastaa. Kun ihminen tämän oppii, silloin hän astuu siihen toiseen puoleen tätä keskuskohtaa, nimittäin niiden joukkoon, jotka antavat itsensä vapaaehtoisesti, jotka palvelevat vapaaehtoisesti. Se on ihmisen läksy. Ihminen on kriittinen kohta kehityksessä, mutta kun ihminen on oppinut palvelemaan, silloin hän astuu hengen valtakuntaan, silloin hänestä kehittyy henkinen ja jumalallinen olento. Logos-olennot tässä meidän aurinkokunnassamme ovat sellaisia, jotka ovat oppineet läksyn ja nyt palvelevat.

Kun katselemme kehitystä, niin näemme, että silloin ennen ihmistä, ennenkuin ihminen on syntynyt niin kaikki nämä ylemmät, jotka palvelevat vapaaehtoisesti, ne vapaaehtoisesti auttoivat tätä syntyvää kehitysjärjestelmää, tätä syntyvää ihmiskuntaa, näitä vähitellen kehittyviä yksilöitä. He auttoivat vapaaehtoisesti ja muu luonto luonnon pakosta, luonnon lakeja totellen palveli heitä. Sitten tulee taas myöhemmin, kun ihmiskunta on syntynyt, kun on yksilöitä syntynyt ja ihminen sitten voittanut itsensä ja oppinut tietämään mitä elämä on, sitten alkaa hänen palvelustyönsä. Hän vapaaehtoisesti palvelee ja antaa itsensä toisille ja saa sillä tavalla auttaa myöhemmin syntyviä ihmiskuntia, jos niin tahdomme sanoa. Tämä on suurenmoinen näköala koko luonnon elämästä, jota me emme saa kadottaa näkyvistämme.

Nyt nämä vanhat salaiset opit avaavat paljon avarampia ja suurenmoisempia näköaloja kuin mitkään teoriat. Tässä esim. on heti tuommoinen kohta: kun tieteellisesti puhutaan, että

ihminen on kehityksemme tulos, kaikki tässä luonnossa on kehitystä, kaikki tässä näkyväisessä kosmoksessa on kehitystä, niin muistamme kuinka Darwinista lähtien viime vuosisadalla ruvettiin etsimään sitä n.s. puuttuvaa rengasta, joka sitoi ihmisen eläimeen, eläinkuntaan. Silloin oli teoria se, että apinat olivat korkeampia eläimiä ja sitten tuli ihminen. Nyt on tuo teoria hylätty. Nyt ei sanota enää, että ihminen on tullut apinasta, yhtä vähän kuin voidaan sanoa, että apina on tullut ihmisestä. Mutta taitaa ollakin niin, että apina ja ihminen ovat tulleet yhteisestä kantaisästä. Siinäkin tarvitaan tuo puuttuva rengas, joka vie ihmisen ja apinan eläinkuntaan, sillä sieltähän me olemme alunperin tulleet. Mutta kun katselemme eläinkuntaa kaikissa sen muodoissa, niin jääme ihmettelemään, mistähän muodosta ihminen on tullut. Apina tuntuu läheiseltä, mutta se teoriahan on hylätty ja täytyy ymmärtää, että on puuttuva rengas apinan ja ihmisen takana. Ja me kysymme, että todella sen täytyy olla ihmeellisen, tuon puuttuvan renkaan, joka vie meidät eläinkuntaan, sillä niin erilainen on eläinkunta kuin ihmiskunta. Jos apinat vielä luemme eläinkuntaan, niin kuitenkin on ero suuri apinoiden ja ihmisten välillä. Missä ovat nuo välimuodot? Miksikä muutamat eläimet kehittyvät ihmisiksi, miksikä muutamat apinat tulivat ihmisiksi, miksikä eivät kaikki apinat tulleet ihmisiksi? Teologialle tämä jää avoimeksi kysymysmerkiksi. Niin se jäi myös entisajan uskonnonopettajille. Kyllä kai luonnontutkijat olisivat osanneet sen selittää. Minusta taas on ainakin vaikeampaa selittää se, että millä tavalla on kehitys niin ihmeellisesti käynyt eteenpäin tälläkin planeetalla, että kaikki nuo eri luonnonvaltakunnat ovat syntyneet, kivi-, kasvi-, ja sitten eläinkunta ja viimeksi ihminen. Kuinka kauan on tämän pallon täytyntynyt olla, että kaikki nämä eri kunnat ovat syntyneet? Lopuksi tulivat siis ihmiset. Kun tehdään löytöjä, kaivetaan

kallioita ja sen sellaista, niin on päästy selville, että ihminen on ollut olemassa ainakin miljoona vuotta. Jos ihminen on ollut olemassa tällä pallolla miljoona vuotta, niin milloinkaan siis, kuinka kauan on tuo eläinkunta ollut ja milloin se syntyi, kuinka kauan kasvikunta on ollut, riittääkö aikaa tällekin planeetalle niin merkittäviin vaiheisiin? Mikä siinä on ollut ohjaamassa, että nuo toiset luonnonvaltakunnat ovat jääneet, tuossa on kasvikunta, tuossa eläinkunta ja nyt on vielä ihmismaailmakin? Se on hyvin mutkikas juttu, sillä ei tälläkään maapallolla voi mitata aikaa äärettömiin. Kyllä on alku ollut tälläkin maapallolla ja loppu tulee myös. Kyllä aika on rajoitettu.

Koko tämän gordilaisen solmun tuo vanha okkultinen tieto lyö yhdellä kertaa auki. Se sanoo: on todella mahdotonta ja epäloogillista ajatella, että nämä luonnonvaltakunnat täällä maanpäällä olisivat syntyneet täällä näissä oloissa, taikka tämän maapallon kehittyessä. On todella mahdotonta ajatella, että nämä luonnon eri valtakunnat olisivat kehittyneet toinen toisistaan ja sitten jääneet olemaan. Niin kauan ei tämä pallo ole voinut olla. Asiahan on niin, että tämä maapallo, niinkuin kaikki maailmankaikkeudessa, on semmoinen olento tai semmoinen olentojoukko, joka syntyy ja kuolee, tai jos tahtoisimme sanoa, elää ja toimii päivällä ja nukkuu yöllä ja sitten taas elää elämän ja kuolee ja on näkyväisesti poissa ja palaa taas takaisin näkyväiseen elämään, samalla tavalla on maapallon elämä. Niinhän on kaikki elämä. Luontokin nukkuu talvella untansa ja herää uudelleen elämään keväällä. Kaikki on vuorottaista. Sentähden meidän maapallomme on saman lain alainen ja koska kaikki on noin järjestetty luonnossa, ettei ole aivan määräämättömästi aikaa ja epäsäännöllisiä jaksoja, niin maapallollakin on seitsemän semmoista erilaista jälleensyntymää, joita voidaan nimittää esim. eri luomispäivik-

si. Maapallolla on seitsemän jälleensyntymää, jotka kuuluvat yhteen jaksoon. Sitten on taas maapallon kuolema ja sitten voi olla sen jälleensyntymä aivan toisella tavalla, mutta maapallolla itsellään on tuommainen seitsenkertainen jälleensyntymä, seitsemän kuuluu yhteen kehitysketjuun, jos niin tahdomme sanoa.

Kun nyt sitten kysymme, millä tavalla nämä maapallon jälleensyntymät tapahtuvat, tapahtuvatko ne kaikki tässä näkyväisessä maailmassa ja samalla tavalla, niin vastaamme: kaikki ne tapahtuvat tässä näkyväisessä maailmassa, tässä fyysillis-eetterisessä maailmassa. Mutta ne eivät ole aivan samanlaisia. Eivät ne tapahdu aivan samassa muodossa, vaan ne tapahtuvat, niinkuin meidän on parempi sanoa, eri alatasoilla ja näitä alatasoja on fyysisessä maailmassa seitsemän. Nämä seitsemän eri alatasoa vastaavat ihmisen seitsemää eri elementtiä. Ehkä minä muistin vuoksi kirjoitan nämä alatasot tähän taululle. Meillä on ensin tässä kuvastineetteri, muistieetteri. Sitten on meillä se toinen prinssiippi ja toinen alitaso ja se taas on, niinkuin viime kerralla koetimme selittää, kaikueetteri. Sitten on kolmas eetteri, magneettinen eetteri, jota voimme myös nimittää aistimuseetteriksi. Sitten tulee neljäs prinssiippi, neljäs eetteri ja se on silloin ensimmäinen meidän tunnetuista elementeistämme, tuli. Tuli on neljäs. Nyt tulee viides prinssiippi. Se ei ole eetteriä. Se on ilmaelementti. Sitten on kuudentena vesi, ja seitsemäntenä tässä tämä, jota nimitämme maaelementiksi, aineen kiinteä, juokseva ja kaasumainen muoto. Kemiallinen prosessi, jonka fenomeenina on tuli, on taas tavallaan lämpöeetteriä. Sitä voisimme myös nimittää kemialliseksi eetteriksi.

- I. Kuvastineetteri, muisti.
- II. Kaikueetteri

- III. Magneettinen eli aistimuseetteri
- IV. Tuli. – Lämpöeetteri.
- V. Ilma.
- VI. Vesi.
- VII. Maa.

Kun ihminen kuolee, niin silloinhan sanotaan, että eetteri erkanee tästä fyysillisestä kaksoispuolesta ja se merkitsee silloin, että nämä neljä ylempää, jotka muodostavat eetterisen kaksoispuolen erkanevat kolmesta alemmasta, mutta juuri sillä tavalla, että tämä keskimmäinen poistuu, joka on yhdyssiteenä ylempään ja alemman välillä. Keskimmäinen, lämpöeetteri se ensinnä poistuu ruumiista, kemiallinen prosessi pysähtyy. Jaloista se nousee ylöspäin. Ihminenhan voi vielä ymmärtää, hän voi vielä puhua, vaikka hän tulee kylmäksi. Hän voi kuiskata joskus, hän voi puhua kuollessaan. Me tiedämme, että kaikista kauimmin tuo ensimmäinen eli korkein eetteri on kiinni päässä. Eetteri nousee jaloista, kantapäistä pään laelle. Päässä on vielä tätä muistieetteriä ja se siinä sillä tavalla vapautuu, että ihmisen koko mennyt fyysillinen elämä kuvastuu hänelle yhtenä semmoisena filmisarjana. Ihminen itse tajuntana jää ulkopuolelle katselemaan tätä draamaa, mikä näyttäytyy hänen silmilleen. Ihmisen ruumis voi tuntua aivan kuolleelta, mutta hänen aivoissaan vielä elää tajunta ja sentähden on aina kaikissa teosofisissa ja okkultisissa kirjoissa sanottu, että pitää olla hiljaa kuolevan ympärillä, ei häiritä häntä nyhkytyksillä, itkulla ja voivotuksilla. Pitää antaa kuolleen hiljaisuudessa miettiä mennyttä elämäänsä ja katsella kuvasarjaa.

Näistä seitsemästä elementistä on tämä eetterisfyysillinen ruumiimme rakennettu ja koko tämä meille tunnettu maailmamme rakennettu ja kokoonpantu ja kun ihminen juuri

ruumiillisesti siis on maaemon lapsi, niin ihmisenkin kehitys on sellainen kuin olosuhteet ovat, sellaiset kuin maaemo sille tarjoaa. Meidän fyysillinen ruumiimme on kerrassaan riippuvainen maapallosta. Sentähden se seuraa kehityksessään meidän maapallomme historiaa. Mehän muistamme, että maapallon jälleensyntymät tapahtuvat kyllä aina tässä näkyvässä fyysillisessä maailmassa, mutta sillä tavalla, että ne tapahtuvat eri alatasoilla. Maapallon kehitys voittaa askel askeleelta aivan kuin uuden alitason taas. Nyt kun olemme tässä kohden maapallon kehityksessä missä nyt olemme, jolloin meillä on kaikki nämä seitsemän prinsiippiä omassa ruumiissamme ja kun maapallon kehityksessä on nämä seitsemän saavutettu, niin me voimme ymmärtää aivan loogillisesti, että koska maapallo nyt nykyisessä asteessaan on voittanut nämä kaikki seitsemän ja käsittää nyt nämä kaikki seitsemän eetterisfyysillistä alatasoa, niin maapallo niissä edellisissä jälleensyntymissä, jotka kuuluvat taikka ovat kuuluneet tähän nykyiseen maapallon seitsemään päiväjärjestelmään, seitsenkertaiseen kehitysjaksoon, on voittanut aina jonkun näistä. Nyt me olemme tässä neljännessä luomispäivässä, niinkuin tiedätte, ja tässä neljännessä luomispäivässä, tässä järjestelmässä, olemme nyt saavuttaneet kiinteän aineen, maan, ja samalla vedet ja ilmat. Mutta edellisessä luomispäivässä tämä merkitsee, että maapallo ei ollut vielä saavuttanut tätä maaelementtiä, vaan silloin se saavutti vesielementin. Sitä edellisessä se oli saavuttanut ilmaelementin ja sitä edellisessä tulielementin. Se oli silloin ensimmäinen tässä sarjassa, koska on seitsemän luomispäivää aina yhdessä sarjassa. Nyt me olemme neljännessä luomispäivässä. Ensimmäinen luomispäivä tässä sarjassa tapahtui lämpöeetterin eli tulen elementissä. Nyt me nimitämme, niinkuin tiedämme, tätä neljättä luomispäivää maapäiväksi eli maamanvantaraksi. Käytetään nyt tätä

intialaista nimitystä manvantara. Nyt me olemme siis neljännessä manvantarassa tässä kehitysjärjestelmässä. Edellinen manvantara kulki veden merkeissä, sitä edellinen ilman ja sitä edellinen tulen merkeissä. Jos me tähän taululle merkitsemme tällaisilla ympyröillä maapallon, niin sanomme, että nyt se on maaelementin kohdalla, mutta kolmannessa manvantarassa veden kohdalla, toisessa ilman kohdalla ja ensimmäisessä se oli täällä tulen kohdalla. Sitten piirrämme tähän vielä viidennen, kuudennen ja seitsemännen. Nyt on muistettava tärkeä seikka. Tämä ei tarkoita, ettei maapallolla olisi ylempiä prinssiipejä. Sillä on kaikki ylempät prinssiipit, sillä on astraalinen käyttövälineemme, mentaalinen käyttövälineemme, personallinen minämme ja henki sen yläpuolella. Samalla tavalla on maapallon laita. Maapallo on suuren henkijoukon ilmennystä ja maapallolla on nämä korkeammat prinssiipit. Sillä on paitsi tätä fyysillistä tasoa myös astraalinen taso, mentaalinen taso, minätaso ja henki. On aina muistettava, ettei maapallolla ole vain tätä yhtä fyysillistä maailmaa, vaan kaikki on siinä. Maapallolla on siis itseasiassa nyt nämä seitsemän elementtiä tällä hetkellä ja sitten niiden yläpuolella on maapallon astraalinen, mentaalinen ja minä aura, sekä korkeammat hengen tasot.

Jos me nyt kysymme millä tavalla ihmisen kehitys suhtautuu näihin kaikkiin asioihin, niin sanomme: ihmisen olemuksessa, niinkuin ennen jo olemme huomauttaneet, on hänen fyysillis-eetterinen ruumiinsa kaikista vanhin. Se merkitsee, että meidän fyysillinen ruumiimme alkoi syntyä, alkoi kehittyä tässä ensimmäisessä manvantarassa. Sitten sen eetterinen kaksoispuoli liittyi siihen toisessa manvantarassa ja sitten kolmannessa manvantarassa liittyi astraalinen käyttövälineemme ja tässä maapallolla liittyi mentaalinen käyttövälineemme. Meidän minuutemme syntyi tässä manvantarassa. Sitten taas jos ajattelemme elämää eteenpäin, tulevaa kehitystä, niin

voimme sanoa, että tässä viidennessä manvantarassa tapahtuu minämme todellinen astuminen fyysilliseen muotoon, siinä tapahtuu järjen täydellinen kehitys ja manas-prinsiipin täydellinen ilmeneminen. Tässä meillä ei ole manasta täydellisesti ilmenneenä, vaan ainoastaan personallinen minä, joka tässä nykyisessä neljännessä manvantarassa pääsee kukkaansa, jollei ihminen itse jouduta omaa kehitystään. Tässä kuudennessa manvantarassa kehittyy ihmisen rakkaus täyteen kukkaansa, hänen buddhinen prinssiippinsa ja seitsemännessä kehittyy hänen sisin henkensä, eli Atma.

Me olemme nyt siis neljännessä ja sentähden sanomme: meidän fyysillinen ruumiimme syntyi ja alkoi kehittyä ensimmäisessä manvantarassa ja kun me katsellemme sitten, niin huomaamme, että se tapahtui lämpöetterissä. Silloin alkoi meidän fyysillinen ruumiimme. Sen siemen laskettiin ensimmäisessä luomispäivässä. Se on todella sangen ihmeellinen asia, sillä voimme ymmärtää, että kun ei maapallolla ollut ilmaa, vettä eikä maata, vaan ainoastaan tulta, niin ei sitä lainkaan näkynyt avaruudessa. Maapallo ei ollut olemassa. Koko tämä maaketjumme oli näkymättömissä ja me, joiden fyysillisen ruumiin siemen silloin laskettiin, olimme ruumiina olemattomia. Me emme olleet muuta kuin joitakin lämpöilmiöitä, meidän fyysillinen ruumiimme ei ollut muuta kuin lämpöilmiöitä. Mitä tämä nyt taas toiselta puolen merkitsee? Se merkitsee, että meitä oli auttamassa näissä edellisissä manvantaroissa korkeammat olennot, kaikenlaiset enkelijoukot ovat myöskin aivan järjestyksessä auttamassa sentähden, että jokainen, niinkuin H. P. B sanoo Salaisessa Opissa, jokainen maan ilmeneminen, maan jälleensyntymä synnyttää aina oman ihmiskuntansa. Sentähden tämä ensimmäinen manvantara synnytti oman ihmiskuntansa, toinen oman ihmiskunnan, kolmas oman ja samoin neljäs. Me kuulumme neljanteen.

Koska olosuhteet olivat silloin niissä aikaisemmissa manvanta-roissa aivan toisenlaisia kuin nyt, olivat ihmiskunnat aivan erilaisia. Hyvin erilaisia. Ne ovat tietysti aina tuloksia joistakin edellisistä kausista. Meidän koko maaketjumme, jos niin sanomme, ja koko tämä meidän ihmiskuntamme on tulos jostakin muinaisesta. Se, joka tulee ihmiskunnaksi tässä kolmennessa manvantarassa, se oli eläinkuntana toisessa ja kasvikuntana ensimmäisessä, mutta sen kivikunta syntyi jossain määräämättömässä muinaisuudessa, kaukaisessa menneisyydessä. Nyt on muistettava, että meillä on kivikun-tan takana vielä kolme luonnonvaltakuntaa, mutta nämä elementtikunnat eivät ole näkyväisiä luonnonvaltakuntia ollenkaan ja meidän elementaalinen esihistoriamme lankeaa johonkin hämäryyteen, josta emme tiedä tässä järjestelmässä mitään, koska tässä järjestelmässä syntyi meidän fyysillinen ruumiimme ensimmäisessä manvantarassa.

Nyt nämä manvatarat, nämä eri jälleensyntymät ovat täällä länsimailla, rosenkreuziläisessä järjestelmässä saaneet meille tutuimmat nimet. Täällä länsimailla rosenkreuziläisten oppien mukaan niitä nimitetään semmoisella nimisarjalla, josta meillä on selvä muisto meidän omassa viikossamme. Siksihän niitä nimitetäänkin luomispäiviksi. Meillä on viikon päivät siinä järjestyksessä kuin manvatarat ovat olleet. Meidän täytyy vain silloin alottaa Sabbatista eli lauantaista. Lauantai, tämä suomalainen nimi lauantai, on varmaan tullut ruotsalaisesta nimestä lördag. Ehkä se on taas tullut sanasta Loke, Lokes dag. Silloin voimme vähän ymmärtää, sillä lauantaihan on aina ollut pyhitettynä Saturnukselle. Saturni dies. Siksi on se englannin kielellä Saturday ja ranskaksi Samedi. Seuraava päivä on omistettu auringolle eli Sol'elle. Solis dies. Siitä on tullut englantilainen Sunday, ranskalainen Dimanche, ruotsalainen söndag ja suomalainen sunnuntai. Kaikki ne ovat tulleet

samasta. Tämä ranskalainen sana Dimanche on tullut sanasta domenica eli domeni dies, mutta se tarkoittaa samaa kuin aurinko, aurinko eli herra. Solest dominus meus, sanoo David jossain. Aurinko on minun herrani. Aurinko ja herra olivat samat. Sentähden on ranskalainen sana Dimanche sama kuin tämä Solis dies eli söndag j.n.e. Seuraava päivä on maanantai. Se on omistettu Lunalle eli kuulle. Lunae dies. Englanniksi Monday, saksaksi Montag, ruotsiksi Montag ja siitä on tullut maanantai. Ranskaksi Lundi. Seuraava päivä on omistettu Marsille. Martis dies. Ranskaksi se on Mardi, englanniksi Tuesday, ruotsiksi Tisdag. Tiistai. Mars oli sodan jumala ja sille oli tämä päivä omistettu. Sitten on seuraava päivä omistettu Mercuriukselle. Englanniksi Wednesday, ranskaksi Mercredi, ruotsiksi Onsdag ja se on omistettu Odinille. Odin on sama kuin Mercurius. Latinaksi Mercurii dies. Seuraava päivä on omistettu Jupiterille. Latinaksi Jovis dies, ranskaksi Jeudi, englanniksi Thursday, ruotsiksi Torsdag. Torsdag on omistettu Torille. Perjantai on omistettu Venukselle, latinaksi Veneris dies, ranskaksi Vendredi, englanniksi Friday, ruotsiksi Fredag, omistettu Freialle. Suomenkielessä se on väännetty perjantaiksi. Tässä meillä on nyt nämä seitsemän päivää. Manvantarat ovat silloin tällä tavalla: (manvantara tulee sanoista Manu ja antara. Antara merkitsee väli. Manvantara merkitsee siis kahden Manun välillä). Ensimmäinen manvantara on omistettu Saturnukselle, se on Saturnus-manvantara. Seuraava on omistettu auringolle, se on Aurinko-manvantara. Kolmas manvantara on Kuu-manvantara. Neljäs manvantara on sitten Maa-manvantara, mutta se käsittää kaksi päivää, Marsin ja Mercuriuksen. Maapallo käy nykyisessä kehityksessä läpi Mars-kauden ja Mercurius-kauden. Me olemme nyt tässä Maa-manvantarassa ja on vain muistettava, että nämä kaksi päivää ovat omistetut tälle neljännelle manvantaralle.

Sitten tulee viidentenä Jupiter-manvantara ja kuudentena Venus-manvantara. Seitsemäs on nyt täältä poissa. Sitä nimitetään usein rosenkreuziläisissä järjestelmissä Vulkanus-manvantaraksi. Nämä ovat semmoisia asioita, joista voi lukea kaikissa teosofisissa kirjoissa ja ruusu-ristiläisissä kirjoissa, mutta on hyvä muistaa noin, että ne ovat samassa järjestyksessä kuin viikon päivät. Viikon päivät on juuri omistettu näille vanhoille kehityskausille.

Vielä tekisi mieleni mainita muutamia nimiä. Tahtoisin mainita ihmiskuntien nimet näissä manvantaroissa. Tässä on nyt ensin nykyinen ihmiskunta, sanokaamme sitä vain ihmiskunnaksi. Se on siis neljännessä manvantarassa. Mutta sitten tässä Kuu-manvantarassa oli ihmiskunnan nimenä Salaisen Opin mukaan Kuu pitrit tai barhishad. Tässä toisessa manvantarassa, aurinko-manvantarassa on ihmiskunnan nimenä agnishvatta pitrit ja ensimmäisessä on ihmiskunnan nimenä Asurat. Nämä nimet on myös hyvä muistaa, sillä ne esiintyvät vielä sitten meidän esityksissämme. Myöskin nimitetään sitä ihmiskuntaa kolmannelta manvantarasta lunaariseksi ihmiskunnaksi, toista solaariseksi, mutta ensimmäisessä puhutaan vain Asuroista.

Koettakaamme nyt pikkuisen kuvitella minkälaista on ollut ensimmäisessä manvantarassa. Silloinhan meidän maapallomme alin periaate eli sen näkyväinen pallo oli laskeutunut tähän fyysilliseen maailmaan aina tulielementtiin saakka. Silloin siellä olivat nuo barhishad eli Kuu-pitrit kasvikuntana, koska me olimme kivikuntana. Eläinkuntana olivat aurinko-pitrit ja Asurat ihmiskuntana. Minkälainen oli tuo kivi-, kasvi- ja eläinkunta? Meidän täytyy kuvitella, ettei ilmaa, vettä eikä maata. Oli ainoastaan nuo kemialliset lämpöilmiöt, jotakin, joka ei palanut, koska ei ollut mitään fyysillistä ainetta, joka olisi voinut palaa. Ei siis näkynyt mitään. Ei siis ollut

mitään tulifenomeeniä. Se oli ainoastaan eetteri-ilmiö, se oli ainoastaan lämpöä, vaihtelevia kylmiä ja lämpimiä virtoja. Ne ihmiset, jotka siellä asuivat, käyttivät kivikuntaa sillä tavalla, että ne rakensivat ruumiit kivistä, siis meidän ruumiistamme. Huoneita ja muita suojia ne rakensivat lämpövirroista. Ajatelkaamme vain, että suuri avaruus on aina näiden planeettojen ja aurinkojen välillä ja se on äärettömän kylmä. Ilmennys on juuri siinä, että tulee sitten lämpöä esille. Sentähden ihmiset siellä, eläimet ja kasvit, kun ne tarvitsivat jotakin, niin se oli juuri lämpöä. He rakensivat itselleen taloja, vaatteita, sano-kaamme nyt taloja, lämpövirroista. Ja kasvit, kasvikuunta siellä, jota ehkä käytettiin ja tietystikin käytettiin ravintona, se kasvikuunta, mitä se oli? Se oli sähkö- ja magneettivirtoja. Se oli silloin kasvikuuntaa. Mitä eläimet olivat? Ne olivat vain ääniä. Ei voinut muuta. Heidän elämänsä oli vain äänissä ja huudoissa, jotka kaikuivat ulos, mutta ei tietysti fyysillisesti kuuluvissa. Ne kaikuivat vain siinä kaikueetterissä. Ihmiset, jotka siellä oppivat hillitsemään alempia luonnonvoimia, käyttivät näitä ääniä musikaalisesti. Ihmiset opettelivat niitä musikaalisesti laulamaan ja soittamaan. Muunlaista elämää ei siinä voinut olla, semmoista fyysillistä, jota me nimitämme fyysilliseksi. Me voimme siis pikemmin kuvitella mielessämme kuin selittää sanoin minkälaista se elämä oli. Sitä ensimmäistä manvantaraa nimitetään myös pimeäksi manvantaraksi, mustaksi päiväksi, sentähden, että siinä ei näkynyt mitään. Jos olisimme siellä liikkuneet, niin emme olisi mitään nähneet. Jos olisimme näillä aisteilla liikkuneet siellä, niin olisimme varmaan yht'äkkiä tulleet lämpösfääreihin, näkymätön lämpö meitä ympäröisi. Jos emme olisi varustetut paremmilla aisteilla, niin olisimme ihmetelleet, että kas kun tässä on tälläistakin lämpöä. Jos olisimme olleet klärvoyanteja, niin

olisimme voineet kuulla laulua ja soittoa, joka siellä aina kaikui.

Seuraavassa manvantarassa tuli sitten lisäksi ilma, kaasu ja valo. Valo alkoi loistaa avaruudessa. On kuin jonkunlainen nebulosa alkaisi loistaa.

Esitelmän pika- ja puhtaaksikirjoittanut Kirsti Krohn.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.